

Sygn. akt I ACa 327/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Roman Stachowiak
Sędziowie:	SA Jerzy Geisler (spr.) SA Bogusława Żuber
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. P., G. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - (...)**

w P. zastępowanemu przez (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt XII C 1822/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, iż zasądzoną tam kwotę obniża do 14.669 zł;

II. w pozostałym zakresie apelację oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA B. Żuber SSA R. Stachowiak SSA J. Geisler

UZASADNIENIE

Powodowie H. i G. P., po ostatecznym sprecyzowaniu swojego stanowiska w sprawie, wnieśli o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – (...) w P. na rzecz każdego z nich 1/2 kwoty 181.074,94 zł z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu opinii biegłego W. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...) P.-K., w tym 93.779,00 zł z tytułu rynkowego ubytku wartości ich

nieruchomości oraz kwoty 87.295,94 zł z tytułu koniecznych kosztów robót budowlanych - "wygłuszeniowych". Nadto powodowie zażądali od pozwanego zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – (...) w (...) wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Odpowiedź na pozew złożyła również Prokuratura Generalna Skarbu Państwa, wnosząc o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych lub przedłożonego spisu kosztów.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 roku, sygn. akt: XII C 1822/12, Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powódki H. P. kwotę 90.537,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 września 2013 roku do dnia zapłaty (pkt 1), zasądził od pozwanego na rzecz powoda G. P. kwotę 90.537,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 września 2013 roku do dnia zapłaty (pkt 2), w pozostałym zakresie umorzył postępowanie (pkt 3), kosztami procesu obciążając w całości pozwanego i z tego tytułu zasądzając od niego na rzecz powodów kwotę 14.671,00 zł (pkt 4).

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i wnioski prawne:

H. i G. P. są współwłaścicielami - każdy w 1/2 części - nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Nieruchomość ta jest zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny w zabudowie wolnostojącej. Znajduje się ona w bliskim sąsiedztwie lotniska (...) P. – K. w dzielnicy Ś..

Nieruchomość powodów położona jest obecnie na obszarze nie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego Miasta P.. Według obowiązującego obecnie Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta P., uchwalonego przez Radę Miasta P. uchwałą (...) z dnia 18 stycznia 2008 roku, jest ona położona na terenach zabudowy niskiej, mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami podstawowymi.

Wojewoda (...) wydał 17 grudnia 2003 roku rozporządzenie w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...) P. - K. w P.. Akt ten wszedł w życie 1 stycznia 2004 roku. Nieruchomość powodów znalazła się w strefie D. W załączniku nr 3 do rozporządzenia Wojewoda określił ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenów, wymagania techniczne dotyczące budynków oraz sposób korzystania z terenów na obszarze ograniczonego użytkowania. Dla strefy D ograniczył przeznaczenie terenu przez zakaz budowy budynków mieszkalnych, szpitali, domów opieki i budynków związanych ze stałym pobytem dzieci i młodzieży, takich jak internaty, domy dziecka itp., zakaz tworzenia obszarów A ochrony uzdrowiskowej. Jako wymagania techniczne dotyczące budynków wskazano, iż w istniejących budynkach z pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej należy zapewnić właściwy klimat akustyczny poprzez stosowanie przegród zewnętrznych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej.

W dniu 31 grudnia 2007 roku Wojewoda (...) wydał rozporządzenie nr (...), zmieniające w/w rozporządzenie. Zmiany dotyczyły granic obszaru ograniczonego użytkowania, podziału na strefy, dopuszczalnych poziomów hałasu w strefach oraz sposobu korzystania z poszczególnych terenów i wymagań technicznych dotyczących budynków. Na podstawie tego rozporządzenia nieruchomość powodów znalazła się w strefie I. W zakresie sposobu korzystania z terenu wprowadzono zakaz budowy budynków mieszkalnych, szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym pobytem dzieci i młodzieży, takich jak szkoły, przedszkola, internaty, domy dziecka itp., zakaz tworzenia stref ochronnych, A uzdrowiska, zakaz zmiany funkcji istniejących obiektów niewymagających ochrony akustycznej na podlegające ochronie akustycznej. W strefie tej, w zalecany sposób korzystania z terenu, dopuszczono lokalizowanie nowych obiektów, nie wymienionych w pkt 1, nie powodujących znaczącego zwiększenia emisji hałasu do środowiska. Jako wymagania techniczne dotyczące budynków wskazano zmianę funkcji istniejących budynków na nie podlegające ochronie akustycznej lub zapewnienie właściwego klimatu akustycznego w pomieszczeniach wymagających ochrony akustycznej poprzez stosowanie przegród zewnętrznych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej.

Wartość nieruchomości powodów uległa zmniejszeniu na skutek ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości, wprowadzonych dla nieruchomości rozporządzeniem nr (...) oraz rozporządzeniem nr (...). Fakt wprowadzenia

strefy ograniczonego użytkowania ze względu na spodziewany poziom hałasu lotniczego powoduje, że właściciele nieruchomości położonych w jej granicach, w tym potencjalni ich nabywcy, muszą liczyć się z odpowiednimi niedogodnościami tak w sposobie zagospodarowania, jak i w sposobie ich użytkowania. Ograniczenia i niedogodności w wykorzystywaniu działki zgodnie z jej przeznaczeniem są związane między innymi z hałasem lotniczym.

Wartość rynkowa nieruchomości powodów według aktualnego jej stanu i poziomu cen spadła o 93.779,00 zł.

Wartość nakładów, jakie mają być poniesione do doprowadzenia budynku przy ul. (...) w P. do stanu zgodnego z wymogami izolacyjności akustycznej, wynosi 87.295,94 zł brutto.

Powodowie wezwali pozwanego do zapłaty pismem z 19 grudnia 2005 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym, po przeprowadzeniu oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Wyjaśnił, że roszczenie powodów o odszkodowanie z tytułu obniżenia wartości nieruchomości znajduje podstawę w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska (dalej: p.o.ś.) w zw. z art. 135 p.o.ś., gdyż szkodą podlegającą naprawieniu zgodnie z tym przepisem jest obniżenie wartości nieruchomości wynikające także z faktu, że właściciel nieruchomości będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje (np. hałas). Wskazał także, że wynikające z art. 129 ust. 2 p.o.ś. pojęcie zmniejszenia wartości nieruchomości koresponduje z pojęciem straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., przez którą rozumie się między innymi zmniejszenie aktywów. Obniżenie wartości nieruchomości stanowi przy tym wymierną stratę, niezależnie od tego czy właściciel ją zbył, czy też nie.

Zdaniem Sądu I instancji powodowie zdołali wykazać wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego wynikające z w/w przepisów oraz że wprowadzenie rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...), następnie zmienionym rozporządzeniem nr (...), obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...) P. – K. wpłynęło na spadek jej wartości rynkowej. Powodowie dotrzyмали także przepisany termin i zgłosili swoje roszczenie w 2-letnim terminie, wynikającym z art. 129 ust. 4 p.o.ś. Nie ulega bowiem wątpliwości, że termin przerywa samo zgłoszenie roszczenia pozwanemu. Powodowie przedłożyli wezwanie przy pozwie, który wnieśli już w 2005 roku (sygn. XII C 2949/05), a pozwany nie kwestionował wówczas faktu otrzymania korespondencji ze zgłoszeniem roszczenia. Po zgłoszeniu roszczenia termin przedawnienia wynosi 10 lat (art. 118 k.c.), a zatem pozew wniesiony w roku 2012 nie może ulec oddaleniu z powodu upływu terminu przedawnienia. Zgłoszony w tym zakresie zarzut pozwanego Sąd Okręgowy uznał zatem za nieuzasadniony.

Podsumowując swoje rozważania Sąd I instancji wskazał, że zmniejszenie wartości nieruchomości z powodu wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, a także sąsiedztwa wojskowego lotniska, emitującego hałas, nie pozwalający dotrzymać standardów jakości środowiska, jest stratą powodującą obniżenie aktywów w majątku powodów. Szkada w postaci straty, wyrażającej się obniżeniem wartości handlowej nieruchomości, została wyliczona przez biegłego, który oszacował ją na kwotę 93.779,00 zł.

Przechodząc w dalszej kolejności do oceny roszczenia powodów o odszkodowanie z tytułu konieczności poniesienia nakładów akustycznych Sąd I instancji wskazał, że znajduje ono swe uzasadnienie w treści 136 ust. 3 p.o.ś. Roszczenie to uznał za uzasadnione w granicach wyliczeń biegłego, tj. w kwocie 87.295,94 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę 90.537,47 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2013 r., tj. od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu opinii wskazującej kwotę, o jaką spadła wartość nieruchomości i wskazującej wartość nakładów koniecznych w celu rewitalizacji akustycznej budynku do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Żądanie zapłaty odszkodowania w niniejszej sprawie stało się wymagalne w dniu 1 września 2013 roku, albowiem dopiero w opinii

biegłego, doręczonej pozwanemu we wskazanym wyżej terminie, ostatecznie określono kwotę należną powodowi tytułem kosztów wyciszenia nieruchomości oraz tytułem spadku wartości nieruchomości. Od dnia następnego pozwany opóźnił się więc ze spełnieniem świadczenia i zobowiązany jest ponieść tego konsekwencje w postaci odsetek.

W pkt. 3 Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powodowie cofnęli powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia, tj. w zakresie roszczenia odsetkowego ponad przysługujące od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu opinii biegłego (art. 355 k.p.c.).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Wyrok apelacją w zakresie dotyczącym pkt. 1, 2 i 3 zaskarżył pozwany, reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, zarzucając naruszenie:

1. art. 129 ust. 4 w zw. z art. 136 ust. 1 p.o.ś. polegające na nieuwzględnieniu upływu 2-letniego terminu zawitego i w konsekwencji uwzględnieniu roszczeń, które wygasły,
2. art. 6 k.c. poprzez nieprawidłowe ustalenie wysokości szkody i zasądzenie odszkodowania z tytułu wygasłych roszczeń związanych ze zwiększonym hałasem lotniczym w strefie I obszaru ograniczonego użytkowania oraz przyjęcie udowodnienia doręczenia wezwania w 2005 roku,
3. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. i art. 455 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś.,
4. art. 442¹ zd. 1 k.c. poprzez nie uwzględnienie zarzutu przedawnienia,
5. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. z uwagi na przeprowadzenie dowodu na nieprawidłowe okoliczności i ustalenie ewentualnej szkody w nieprawidłowej wysokości,
6. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 232 zd. 1 k.p.c. poprzez przyjęcie w stanie faktycznym, że powodowie w 2005 roku wezwali pozwanego do zapłaty odszkodowania i nie przyjęcie, że powodowie nie wykazali doręczenia wezwania z dnia 19 grudnia 2005 roku najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 roku,
7. art. 278 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadą swobodnej oceny dowodów ocenę opinii biegłego,
8. art. 98 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez obciążenie pozwanego Skarbu Państwa bliżej nieokreślonymi kosztami procesu w wysokości 6.056,00 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i stosowne rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania oraz o zasądzenie od powodów na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, ewentualnie zgodnie z przedłożonym spisem kosztów.

Powodowie w odpowiedzi na apelację pozwanego wnieśli o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2-krotności stawki minimalnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie jedynie w niewielkim zakresie, dotyczącym kosztów procesu. Stwierdzić bowiem należy, że uzasadnienie Sądu I instancji co do określenia, jakie elementy składają się na zasądzoną z tego tytułu należność, jest zupełnie nieczytelne i najprawdopodobniej zostało przeniesione z innej sprawy. W związku z czym Sąd Apelacyjny dokonał w tym zakresie własnych ustaleń i wyliczeń.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że strona powodowa w toku postępowania przed Sądem I instancji poniosła następujące koszty: opłatę od pozwu w kwocie 6.299,00 zł (k. 121), zaliczkę na opinię biegłego w kwocie 2.000,00 zł (k. 172), opłatę w wysokości 2.755,00 zł, związaną z rozszerzeniem powództwa (k. 314) oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.615,00 zł. Łącznie zatem poniosła koszty w wysokości 14.669,00 zł, a więc o 2,00 zł niższe niż to przyjął Sąd Okręgowy w pkt. 4 zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 4, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., w sposób opisany w pkt. I.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego okazała się nieuzasadniona.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 129 ust. 4 w zw. z art. 136 ust. 1 p.o.ś. poprzez nieuwzględnienie faktu, iż roszczenia powodów na skutek prekluzji wygasły.

Trafnie podniósł pełnomocnik pozwanego w wystąpieniu przed Sądem Apelacyjnym, że w sprawie niniejszej kluczową kwestią jest ocena wezwania do zapłaty z dnia 19 grudnia 2005 roku, a mianowicie czy stanowiło ono skuteczne zgłoszenie roszczenia w związku z wprowadzeniem strefy ograniczonego użytkowania wokół lotniska (...) w K. w 2005 roku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowisko Sądu I instancji, który przyjął, że było to skuteczne zgłoszenie roszczenia do (...) w P., uznać należy za prawidłowe. Z treści tego pisma wynikało, że jego adresat winien czynić zadość oczekiwaniom wzywających do 23 grudnia 2005 roku. Do pisma jest dołączony wydruk z książki nadawczej, potwierdzonej przez Urząd Pocztowy stosowną pieczęcią, o tym, że korespondencja taka została nadana w dniu 19 grudnia 2005 roku na adres (...)w P. listem poleconym. (k. 35). To wezwanie wraz z dowodem jego nadania listem poleconym zostało także dołączone do sprawy XII C 2949/05 złożonej w Sądzie Okręgowym w Poznaniu w dniu 29.12.2005 r. – k. 13-15 w cyt aktach. W konsekwencji przyjęć należy, że należność nie została w określonym terminie zapłacona, skoro 29 grudnia 2005 roku został złożony pierwotny pozew w tej sprawie. Wprawdzie nie wywołał on skutków prawnych, jednakże, tak jak słusznie zauważyła strona powodowa, postępowanie to zawiera dokumenty, które mogą być wykorzystywane również w niniejszej sprawie. Dotyczy to w szczególności odpowiedzi na pozew, w której strona pozwana nie kwestionowała faktu doręczenia jej w/w wezwania.

W tym też kontekście zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 232 zd. 1 k.p.c. uznać należy za chybiony. Roszczenie zostało prawidłowo zgłoszone przez powodów i nie wygasło w terminie 2-letnim od wprowadzenia pierwotnej strefy, zatem można było dochodzić roszczenia przed Sądem w terminie 10 lat. W tych okolicznościach złożenie pozwu w 2012 roku dokonane zostało w terminie.

Trafnie przy tym argumentowała strona powodowa w odpowiedzi na apelację, iż zgłoszenie roszczenia w terminie 2 lat od wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) spowodowało, iż powodowie mogą dochodzić całości odszkodowania również po zmianie w/w rozporządzenia z dniem 22 lutego 2008 roku. Mamy tu bowiem do czynienia z ciągłością aktu prawa miejscowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 roku, sygn. akt: II CSK 578/12). Wprowadzenie rozporządzenia z dnia 31 grudnia 2007 roku nr (...) nie zmieniło w istotnym zakresie możliwości korzystania z nieruchomości powodów. Oba akty prawne dotyczyły obszaru, na którym położona jest działka powodów, oba przewidywały zakaz lokalizowania nowych obiektów budowlanych ściśle oznaczonych w załączniku i konieczność dostosowania przegród akustycznych. Wejście w życie rozporządzenia Wojewody z 31 grudnia 2007 roku nie wprowadzało nowych ograniczeń w sposobie korzystania z nieruchomości powodów w stosunku do sposobu korzystania z nieruchomości stanowiącej ich własność pod rządami poprzednio obowiązującego rozporządzenia. Nie stwarzało wobec tego żadnego ograniczenia własności powodów w stosunku do ograniczeń, jakie istniały wcześniej, zatem nie powodowało szkody, która winna być zrekompensowana w drodze odszkodowania (podobnie SN w wyroku z dnia 27.06.2012 r., IV CSK 28/12, dot. niepubl.).

Uznać zatem należy, że przyznanie świadczeń na rzecz uprawnionych zarówno z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, jak i konieczności poniesienia nakładów na rewitalizację akustyczną budynku, miało swoje uzasadnienie, a wartość zasądzonych świadczeń opierała się na wyliczeniach przedstawionych w opinii biegłego J. W.. Wprawdzie skarżący w apelacji kwestionuje ustalenie ewentualnej szkody co do wysokości, jednakże w treści uzasadnienia nie wskazano żadnych argumentów, które podważałyby prawidłowość stanowiska Sądu I instancji.

Również kwestionowanie przyznania odsetek ustawowych od momentu doręczenia opinii biegłego stronie pozwanej nie jest uzasadnione. Takie stanowisko można uznać już za ugruntowane w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (vide np.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2014 roku, sygn. akt: I ACa 424/12). Skarżący podnosił, że w jego ocenie odsetki od zasądzonych roszczeń winny zostać zasądzone dopiero od daty wyrokowania, gdyż od tego momentu pozostawał on w opóźnieniu uzasadniającym zapłatę odsetek ustawowych. Taki pogląd był wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 roku, sygn. akt: II CKN 725/98, OSNC, z. 9 z 2000r, poz. 158), jednakże mógł on znajdować zastosowanie jedynie jako wyjątek od zasady, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności przypadku, w tym upływu czasu między datą wymagalności odszkodowania a datą jego przyznania, skali zmiany wartości pieniądza, różnicy odszkodowania ustalonego według cen z daty jego wymagalności i ustalonej według cen przyjętych dla określenia jego wysokości oraz obowiązującej wówczas stopy odsetek (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 roku, sygn. akt: II CK 146/02 Lex nr 82271).

Regułą jest natomiast, że dłużnik (odpowiedzialny za wyrównanie szkody) pozostaje w opóźnieniu z zapłatą świadczenia bezterminowego, jakim jest odszkodowanie za wyrządzoną szkodę, na zasadach ogólnych, tj. od wezwania go przez poszkodowanego o spełnienie tego świadczenia (art. 455 k.c.). Od tego momentu wierzyciel ma zatem prawo żądać odsetek ustawowych za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. Dotyczy to, co oczywiste, także odszkodowań dochodzonych w oparciu o przepisy art. 129 ust. 2 oraz art. 136 ust. 3 p.o.ś.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut przedawnienia roszczenia. Słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że skoro podstawą orzekania nie był art. 435 k.c., lecz art. 129 p.o.ś., to nie można do wywiedzonego roszczenia stosować trzyletniego terminu przedawnienia dotyczącego odpowiedzialności na zasadzie ryzyka. Skoro zaś roszczenie oparte o art. 129 i 136 p.o.ś. nie opiera się o czyn niedozwolony pozwanego, bowiem naruszenie praw właściciela usankcjonowane jest prawem, to nie można stosować terminu przedawnienia o którym mowa w art. 442¹ k.c. Brak przepisu szczególnego, dotyczącego przedawnienia roszczeń z ustawy Prawo ochrony środowiska, nakazuje zatem zastosować normę z art. 118 k.c. i przyjąć 10-letni termin przedawnienia. W takiej sytuacji roszczenie powodów nie uległo przedawnieniu, skoro w dniu 19 grudnia 2005 roku wezwali oni pozwanego do zapłaty, zaś roszczenie niniejsze wywiedli dnia 29 sierpnia 2012 roku.

Nie był wreszcie zasadny zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 278 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadą swobodnej oceny dowodów ocenę opinii biegłego. Wywiedzione w tym zakresie w apelacji przez skarżącego zarzuty wynikają z błędnego, jak zaznaczono powyżej, stanowiska, że roszczenie powodów wygasło. W związku z tym nie mogły one stanowić podstawy do wzruszenia kwestionowanego rozstrzygnięcia. Opinia biegłego J. W., zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest rzetelna, logiczna i jasna. Pozwalała ona na poczynienie prawidłowych ustaleń w zakresie spadku wartości nieruchomości oraz nakładów koniecznych na rewitalizację akustyczną budynku. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny tego dowodu, zaś skarżący nie podjął nawet próby obalenia przedstawionej w uzasadnieniu argumentacji.

Podzielając zatem większość ustaleń faktycznych i prawnych oraz uznając je, na podstawie art. 382 k.p.c., za własne, Sąd Apelacyjny oddalił apelację w pozostałym zakresie w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 tekst jedn.).

SSA Roman Stachowiak SSA Jerzy Geisler SSA Bogusława Żuber